

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 6, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Stary Testament, Włączenie, Pośrednicy

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 6, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Stary Testament, Włączenie, Pośrednicy.

Kontynuujemy serię wykładów na temat zjednoczenia z Chrystusem, zagłębiając się dalej w starotestamentowe tło zjednoczenia z Chrystusem, postrzegając identyfikację ludu Bożego, włączenie go do swojego ludu i jego udział w jego historii przymierza jako prekursorów nowotestamentowego zjednoczenia z Chrystusem, lub obraz, którego używamy, jest taki, że są częścią fundamentu zjednoczenia z Chrystusem, który w pełni rozkwita dopiero w Nowym Testamencie, ale jego korzenie głęboko zapuszczają się w glebę Starego Testamentu.

Numer dwa to inkorporacja, czyli przynależność do ludu przymierza Boga. Stary Testament zapowiada również zjednoczenie z Chrystusem poprzez połączenie przez Boga jego ludu w jedno ciało. Kiedy Bóg zawiera przymierze ze swoim ludem w Starym Testamencie, czyni to zbiorowo, a nie tylko indywidualnie.

W Księdze Rodzaju 17, gdzie Bóg daje przymierze obrzezania, wyjaśnia jego znaczenie. Mówi o oczyszczeniu w miejscu rozmnażania się rodzaju ludzkiego, a Pan mówi: Będę Bogiem dla ciebie, Abrahamie, i dla twojego potomstwa. To jest niesamowita obietnica. Indywidualne zbawienie, zbiorowe zbawienie.

Nie mówię, że każdy Izraelita, który został obrzezany, jest automatycznie zbawiony, tylko ci, których serca zostały obrzezane, lub używając terminologii Nowego Testamentu, którzy są odrodzeni, którzy naprawdę znali Pana. Często myślimy w kategoriach indywidualistycznych, ponieważ jesteśmy Amerykanami i to właśnie robimy. Niewiarygodne.

Nasz domyślny tryb to ja, mnie, mój, takie rzeczy i nasza relacja z Bogiem, i to jest cenne. Ale moja umowa, myśląc o tym przez lata, jest taka, że przede wszystkim Biblia jest księgą korporacyjną, która zajmuje się ludem Bożym w Starym Testamencie, Izraelem, i ludem Bożym w Nowym, Kościele. Oczywiście, odpowiedzialność indywidualna nigdy nie jest unieważniona, ale jest w kontekście grupy.

Myślimy w kategoriach indywidualnych, jestem osobiście zjednoczony z Chrystusem. To prawda. Ale Bóg odnosi się również do swojego ludu jako całości, ponieważ gdy tylko zostanę zjednoczony z Chrystusem przez Ducha, przez łaskę przez wiarę, zostanę zjednoczony z każdą inną osobą, która jest zjednoczona z Chrystusem w ten sam nadprzyrodzony sposób.

Struktury przymierza są tutaj naprawdę ważne. Kiedy Bóg zawiera przymierze ze swoim ludem, czyni to przede wszystkim poprzez konkretną osobę, która reprezentuje cały lud zbiorowy. Tak więc, kiedy Bóg zawiera przymierze z Adamem, a później z Noem, Adam reprezentuje całą ludzkość.

Potwierdzam Adama i Ewę jako jednostki, w porządku, historyczne jednostki, ale nie są tylko tym, są przedstawicielami ludu Bożego. Tak więc w Rzymian 5 jest bardzo jasne, że grzech Adama skutkuje tym potępieniem rodzaju ludzkiego. Potępieniem i grzesznością rodzaju ludzkiego.

Rzymian 5, tak, Adam jest jednostką. Dlatego tak jak grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, to byłby Adam i śmierć przez grzech, i tak śmierć rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli; ESV mądrze podąża za NIV, NASB i wszystkimi angielskimi tłumaczeniami. Nie zaznaczyłem każdego z nich myślnikiem, ponieważ Paweł zaczyna myśl, a nie kończy myśli. Gdybym miał ją zakończyć, byłoby to coś takiego, w oparciu o wersety 18 i 19, kiedy wraca, aby dokończyć swoje niedokończone porównanie.

Podaje to, co nazywamy protasis, klauzulą if, ale nie podaje klauzuli result, apodosis. Dlatego też, tak jak grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, a śmierć przez grzech, i tak śmierć rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, tak też przez posłuszeństwo jednego człowieka usprawiedliwienie i życie przyszły do wszystkich ludzi. W kontekście Rzymian oznacza to wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa.

Adam jest pośrednikiem przymierza. Jezus jest pośrednikiem przymierza, ale Stary Testament ma ich wielu, i nawet gdy badaliśmy starotestamentowy fundament tożsamości ludu Bożego, będący obecnością Boga z jego ludem, teraz przechodzimy do drugiego starotestamentowego fundamentu, kamienia, jeśli wolisz, włączenia, członkostwa w ludzie przymierza Boga, a to obejmuje przymierzową strukturę pośredników, w liczbie mnogiej. Adam reprezentuje całą ludzkość.

Noe wyraźnie reprezentuje całą ludzkość. Jest przedstawiony jako drugi Adam, nie ma wątpliwości. Och, nie drugi Adam, to Jezus, ale nim jest, język z Księgi Rodzaju jest powtórzony.

W Księdze Rodzaju 1 i 2, jest to powtórzone w Księdze Rodzaju 9, po potopie. Nowy Testament, oczywiście, przedstawia Chrystusa jako ostatecznego pośrednika

przymierza, na którego wskazywali starotestamentowi pośrednicy przymierza. „Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus” (1 Tymoteusza 2:5).

Tożsamość Jezusa jako Mesjasza z domu Dawida nazywa go pośrednikiem przymierza w linii starotestamentowych pośredników przymierza. Adam, Noe, Abraham, Mojżesz i Dawid, aby wymienić wielką piątkę. Jeśli częścią zjednoczenia z Chrystusem jest przyłączenie się do jego ciała, a z pewnością tak jest, jak pokazują obrazy Pawła, które zbadamy w przyszłych wykładach.

Jeśli część unii jest przyłączona do ciała Jezusa, kościoła, to przymierzowa relacja Boga w Starym Testamencie rzuca światło na to, co oznacza bycie włączonym do ludu Bożego i w ten sposób połączonym z samym Bogiem. Nowotestamentowa unia z Chrystusem jest tak wyjątkowa jak wcielenie i Pięćdziesiątnica. Ale nie pojawia się z niczego; chrześcijanie, kościoły i podejścia, które oddzielają Nowy Testament od Starego, nie rozumieją Nowego Testamentu poprawnie.

Jak powiedział mój przyjaciel ze Starego Testamentu, bardzo zabawny facet, dlaczego możesz, jak możesz pominąć dwie trzecie historii? Był facetem ze Starego Testamentu i był zabawny, po prostu zabawny. Mógłbym ci opowiedzieć historie, ale to nie jest moja praca w tej chwili. Pośrednicy przymierza, rozwijajmy tę ideę dalej.

List do Hebrajczyków 9:15, Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza. To najwspanialszy werset. Przez lata nauczałem, że jego ofiara była tak monumentalna i skuteczna, że pomogła za grzechy wszystkich ludzi Boga we wszystkich epokach, w tym świętych ze Starego Testamentu.

I tutaj znalazłem werset w pracy nad książką o dziele Chrystusa, który faktycznie to powiedział. Dlatego w wersetach poprzedniego wersetu, o ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował siebie samego bez skazy Bogu, oczyści nasze sumienie z martwych uczynków, abyśmy służyli Bogu żywemu? Ofiara Jezusa, dzieło Boga-człowieka, ustanowione przez Ojca, jest również, w pewnym sensie, dziełem Ducha Świętego.

Jezus ofiarował siebie przez wiecznego Ducha Świętego, czyniąc tym samym swoją ofiarę absolutną ofiarą, ofiarą, na którą wskazywały ofiary Starego Testamentu, a która doprowadza je do zatrzymania się z piskiem. Nie ma już ofiar. Oddajcie cześć Bogu. Nie ma już ofiar w Izraelu, wybranym ludzie Boga, w miejscu, w którym ustanowił Jerozolimę, w sposób, w jaki ustanowił kapłana, ołtarz i całą umowę, świątynię.

Już ich nie ma, są przestarzałe. Nie są już ważne. W istocie fakt, że miały jakąkolwiek ważność, a miały, och, zbawienie nigdy nie jest powierzchowne.

Synowie Helego najwyraźniej nie zostali zbawieni i wykonali ruchy. Ale wierzący Izraelici, którzy wyznali swoje grzechy nad głową zwierzęcia, które stało się ich zastępcą i zostało zabite w ich imieniu, i uwierzyli, że Bóg odpuści im grzechy, zostali odpuszczeni. Czy rozumieją wszystko na temat śmierci, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Jezusa? Oczywiście, że nie.

Myślę, że być może niejasno widzieli nadchodzącego Odkupiciela. Z pewnością ufali Bogu, żywemu Bogu, który jest ich Bogiem przez przymierze, że zajmie się ich grzechami za pomocą swoich ustanowionych środków. I z Bożej strony wiem, co Bóg miał na myśli.

Dlatego jest pośrednikiem nowego przymierza, aby ci, którzy są powołani, mogli otrzymać obiecane wieczne dziedzictwo, ponieważ nastąpiła śmierć, która odkupiła ich od przestępstw popełnionych pod pierwszym przymierzem. Dzieło Chrystusa nie tylko zatrzymuje ofiary Starego Testamentu, ale także czyni je skutecznymi w planie Boga. Ponieważ bez względu na to, co rozumieli czciciele Starego Testamentu, Bóg zrozumiał, że obiektywną podstawą lub podstawą przebaczenia nie była krew byków i kozłów.

Och, to był piękny obraz. Piękny? Kalwin nazywa go śmierdzącym obrazem ewangelii. Prawdziwym obrazem ewangelii.

Ale teraz nie potrzebujemy już żadnych obrazków. Rzeczywistość nadeszła. Baranek Boży, który gładzi grzechy świata, jest ostatecznym pośrednikiem przymierza, który przez ofiarę z samego siebie odkupuje wszystkich ludzi Boga ze wszystkich wieków.

Powiedziałem to w kategoriach boskiej suwerenności. On odkupuje wszystkich wybranych. Muszę to również powiedzieć w kategoriach ludzkiej odpowiedzialności.

On odkupuje każdego, kto uwierzy w Jego Syna. Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza. Abraham, Noe, Mojżesz i Dawid nie są nim.

Adam i Noe nie są pośrednikami nowego przymierza. O mój Boże. Tylko Jezus jest.

Ale temu wyjątkowemu pośrednikowi przymierza poprzedzają starotestamentowi pośrednicy przymierza, w tym Adam, Noe, Abraham, Mojżesz i Dawid. Rozumiemy zasady Bożego pośrednictwa przymierza, a w szczególności jego przymierzową strukturę pośredników przymierza, aby lepiej zrozumieć fakt, że Bóg nie tylko traktował Izraelitów jako jednostki, o tak, ale na mocy włączenia uczynił ich swoim ludem wspólnotowo. I to jest część starotestamentowego tła dla zjednoczenia z Chrystusem.

Wierzmy w Jezusa, jesteśmy z Nim zjednoczeni i jesteśmy zjednoczeni z Jego ludem. Adam reprezentuje ludzkość w przymierzu stworzenia, lub jak niektórzy twierdzą,

przymierzu uczynków. Nie sprzeciwiam się temu, ale mówię szerzej dla tych, którym nie podoba się ta terminologia.

Adam i Ewa byli zarządcami dobrego stworzenia Bożego. Byli opiekunami i nadzorcami Boga. Byli małymi panami, małym I, pod boskim Panem, i doglądali, troszczyli się i kultywowali, dosłownie i duchowo, w przenośni, dobre stworzenie Boże.

Panie, nasz Panie, jak majestatyczne jest Twoje imię na całej ziemi. I ten majestatyczny Pan ukoronował Adama i Ewę chwałą i czią i położył wszystko pod ich stopami. Byli jego szafarzami; rządili dla Boga, a jednak upadek zszargał ich szafarstwo, zrujnował ich relację z Bogiem i pokazał wielką potrzebę łaski.

W rzeczywistości samo stworzenie upadło, jak dowiedzieliśmy się z Rzymian, rozdział 8, i ono również potrzebuje odkupienia. Kolosan 1 uczy, że dzieło Chrystusa jest tak zdumiewające, że nie tylko pokonuje naszych wrogów, ratuje poszczególnych chrześcijan i cały wierzący kościół oraz wychwala Boga, ale dzieło Chrystusa faktycznie godzi niebo i ziemię z Bogiem. Rzymian 8 używa obrazu odkupienia, aby mówić o tej samej rzeczywistości.

Chrystus, krzyż i pusty grób odkupują upadłe stworzenie Boże. Paweł zestawia w dwóch miejscach, Rzymian 5:12 do 19:1 Koryntian 15, właściwie w dwóch różnych miejscach, Paweł zestawia Adama, pierwszego pośrednika przymierza, z Chrystusem, pośrednikiem nowego przymierza. Paweł nazywa drugiego człowieka, ostatniego Adama, w 1 Koryntian 15, wersety 57 do 59, gdzieś tam.

Chrystus jest drugim Adamem, ponieważ jest tylko drugą głową przymierza uczynioną właściwą. Och, nie poniżamy Ewy, matki wszystkich żyjących, ale ona po prostu nie jest głową przymierza. Grzech Ewy, chociaż była współwinna całemu przedsięwzięciu, nie jest przypisywany do naszych duchowych kont bankowych, ale Adama tak.

Chrystus jest drugim Adamem. Jest ostatnim Adamem. Nie ma po nim żadnego pośrednika przymierza.

Nie ma potrzeby żadnego pośrednika przymierza po nim, a tak naprawdę, znowu, jego zbawcze osiągnięcie jest tak ogromne, że jest korzystne, jak zawsze mówiła chrześcijańska teologia, dla samych Adama i Ewy, wraz ze wszystkimi wierzącymi w każdym wieku, trudno sobie wyobrazić, aby Pan nie zbawił pierwszej pary. Możemy odwołać się do pierwszej obietnicy ewangelii w Księdze Rodzaju 3:15, a niektórzy odwołują się do pojęcia ofiary zawartego w odzieniu ich przez Boga w skóry. Wierzmy, że zostali zbawieni, tak jak wszyscy inni, którzy kiedykolwiek zostali zbawieni, przez Chrystusa.

Noe jest drugim Adamem, nie drugim Adamem. Jako Adam, Noe jest ojcem siedmiu pozostałych ocalałych w potopie. Oczywiście, wliczamy w to panią Noe, co dałoby dziewiątkę.

Bóg powtarza Noemu i jego synom przykazanie Edenu, Genesis 9:1 i 7. I Bóg błogosławił Noemu i jego synom, Genesis 9.1, i powiedział im, bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię. 9:7, i bądźcie płodni i rozmnażajcie się, rozmnażajcie się bardzo na ziemi i rozmnażajcie się na niej. To język dany Adamowi i Ewie.

Noe jest przedstawiony jako drugi Adam, jeśli wolisz, ojciec tych, którzy przeżyli wielki potop. Tęcza jest znakiem przymierza Noego, w którym Bóg obiecuje, że nie zniszczy ziemi ogniem ani wodą. Rola Noego jako pośrednika przymierza do odnowionego świata zapowiada rolę Chrystusa jako pośrednika przymierza, poprzez którego i dla którego kosmos zostanie odnowiony.

Chrystus jest nie tylko drugim Adamem, ale w ten sposób jest drugim Noem. Nie nazwałbym tego artykułem w wierzeniach kościelnych, ale w pewnym sensie jest to prawdą. Jest pośrednikiem przymierza, przez którego Bóg trwale przywraca świat.

Tylko dlatego, że Bóg stał się człowiekiem, żył bezgrzesznym życiem, umarł w miejscu grzeszników, zmartwychwstał trzeciego dnia, powrócił do Ojca i powraca, będą nowe niebiosy i nowa ziemia. Zadośćuczynienie i zmartwychwstanie Jezusa uratowały jednostki, uratowały cały kościół, a także, jeśli wolisz, zbawiły stworzenie. Chwała Jego imieniu.

Abraham, podczas gdy Adam i Noe reprezentują całą ludzkość, Abraham reprezentuje lud Boży. Księga Rodzaju 12:1 do 3. Spośród wszystkich ludzi na ziemi Bóg wybiera syna bałwochwalców. Koniec Księgi Jozuego mówi nam o tym.

Nasz ojciec, Terach, czcił bożków po drugiej stronie rzeki, w Mezopotamii. Abraham pochodził z rodziny czczącej Boga księżycy. Co Bóg pokazuje? Że zbawienie jest w całości Jego łaską i ku Jego chwale.

Abraham nie przyczynił się. To, co Abraham przyczynił się do swojego zbawienia, jest tym, co my przyczyniamy się do grzechu. Teraz Pan powiedział do Abrahama, Rodzaju 12:1, wyjdź z twojej ziemi i twojej rodziny, i domu twojego ojca do ziemi, którą ci pokażę, a uczynię z ciebie wielki naród, i będę ci błogosławił, i uczynię twoje imię wielkim, tak że staniesz się błogosławieństwem.

Będę błogosławił tym, którzy tobie błogosławią, a tego, kto cię znieważa, będę przeklinał, a w tobie wszystkie rodziny. Później, myślę, że w 22 jest powiedziane, że narody ziemi będą błogosławione. Hebrajczyków 12 mówi nam, że ta ziemia była obiecana; czy to była Palestyna? Czy to była ziemia obiecana? Oczywiście.

List do Hebrajczyków 12 mówi, że Abraham ostatecznie patrzył naprzód, nie wiem, jak doskonale to rozumiał, prawdopodobnie mgliście z daleka na miasto bez fundamentów, z fundamentami, którego budowniczym i twórcą jest Bóg. To znaczy, Abraham, w długiej perspektywie, dostrzegł nową ziemię, jeśli wolisz. Bóg wybiera konkretnie rodzinę Abrahama.

Rodzino, Panie, to jest śmieszne. Wybacz moją pozorną nieuszanowanie. Sarah jest za stara i śmieje się z Boga.

Ona nie może mieć dziecka, a Abraham nie jest też siedliskiem męskości i płodności. To nie zadziała. Bóg mówi, że zadziała, a potem Abraham i Sara knują.

O, niech to będzie siostrzeniec, i niech to będzie kuzyn, niech to będzie przez Hagar . Tak właśnie na starożytnym Bliskim Wschodzie wychowywano dziedzica. Nie, nie, dziedzic wyjdzie z twojego ciała w łonie Sary. O Panie, oddaj Abrahamowi chwałę.

Wahał się, ale ostatecznie się nie zachwiał, a Rzymian 4 mówi, że wierzył, że Bóg może wyprowadzić życie z martwych i tak zrobił. Z martwego łona i martwego człowieka, fizycznie rzecz biorąc, jeśli chodzi o posiadanie potomstwa, Bóg wyprowadził potężny naród, a ostatecznie przyprowadził Jezusa Chrystusa, syna Dawida, syna Abrahama, aby zbawić świat. To wszyscy, którzy w niego uwierzą.

Bóg wybiera Abrahama i jego rodzinę jako środek błogosławieństwa całej ziemi. Bóg zawiera przymierze z Abrahamem, a Abraham jest zatem pośrednikiem przymierza, bardzo ważnym, ponieważ nowe, przepraszam, przymierze Abrahama jest tak połączone z nowym przymierzem w Piśmie Świętym, że moglibyśmy nazwać je Abrahamowym, nowym przymierzem, którego Mojżeszowe i Dawidowe są podzbiorami, ale wielkie, nadrzędne przymierze, jak pokazuje nam Galatów 3, jest tym zawartym z Abrahamem, które jest wypełnione w Chrystusie. Prawo, które pojawiło się 30 lat później, nie unieważnia tego przymierza, które jest z łaski przez wiarę, w nasieniu, które ma przyjść, którym jest Chrystus.

Nie! Prawo jest podzbiorem przymierza Abrahama. Błąd Judeo-Żydów polegał na błędnym odczytaniu Starego Testamentu. Uczynili przymierze Mojżeszowe główną umową.

Nie! Jest podporządkowane przymierzem Abrahama. Prawo jest podporządkowane, dlaczego więc prawo? Paweł używa dwóch obrazów znanych ludziom z I wieku. Cóż, jeden z nich jest znany Żydom z I wieku.

Prawo jest strażnikiem, który nas zamyka i pokazuje nam naszą potrzebę łaski Bożej przez wiarę w Chrystusa. A prawo jest pedagogiem. Nie mamy idealnej analogii w naszym życiu, ale w naszym życiu dzisiaj.

Pedagogowie to mężczyźni, którzy spędzali czas z dziećmi, odprowadzali je do szkoły i ze szkoły, powinienem powiedzieć synów, odprowadzali je do szkoły i ze szkoły, słuchali ich lekcji, stosowali dyscyplinę, a Paweł mówi, że tak właśnie wygląda prawo. Jest jak pedagog, aż przyszedł Chrystus, i nie ma już potrzeby ani strażnika więziennego, ani pedagoga. Czy on mówi, że prawo nie ma żadnego zastosowania w życiu chrześcijańskim? Nie, on tego nie mówi.

Nie o tym on mówi. Mówi o prawie jako o instytucji, jako o dyspensacji, jako o epoce w postępowaniu Boga ze swoim ludem. Obietnica, przymierze z Abrahamem, jest tym wielkim.

Pod nim jest Mojżesz. I tak, znałam naprawdę wspaniałe i szczerze kobiety zaangażowane w kobiece studium Biblii, które czytały Hebrajczyków i myślały błędnie, że Bóg unieważnia przymierze Abrahama. Rozumiem to i mogę to zrozumieć.

To jednak nieprawda. Mówi się o tym już w rozdziale Abrahamowym w rozdziale 2. W rozdziale 6, pod koniec, jest to naprawdę jasne. Nie, nowe przymierze jest wypełnieniem Abrahamowego i unieważnieniem Mojżeszowego jako przymierza, jako sposobu relacji z Bogiem.

To zostało dane tymczasowo, aby pokazać grzechy i służyć ludowi Bożemu podczas ich dziecięcej pedagogicznej wyobraźni. Teraz, gdy jesteśmy dorośli, jesteśmy w nowym przymierzu Abrahama. Oczywiście przestrzegamy Dziesięciu Przykazań, które są wiecznym objawieniem charakteru Boga.

Bóg obiecał, że uczyni Abrama, Abrahama, wielkim narodem i pobłogosławi go, aby mógł błogosławić świat, ostatecznie poprzez jednego ze swoich potomków, samego Jezusa. Tak więc Nowy Testament zaczyna się tymi właśnie słowami. Pierwsze słowa Nowego Testamentu, zadośćuczynienie? Nie.

Zmartwychwstanie? Nie. Tak mówi Pan? Nie. Księga genealogii Jezusa? O nie, ktoś mówi.

Mam dziesięcioletniego wnuka czytającego Biblię. Pierwsza Księga Kronik nie była jego ulubioną. Wszystkie te genealogie, tato, co się dzieje? No cóż, zgadnij, jak zaczyna się Nowy Testament? Księga genealogii Jezusa Chrystusa.

Oto pierwsze słowa Nowego Testamentu. Syn Dawida, Mesjański Król, i to właśnie oznacza Syn Boży. Och, on nie jest byle jakim Synem Bożym; on jest boskim Synem Bożym, ale jest Królem, ostatecznym Królem, Synem Abrahama.

Jakże piękny jest Jezus, pośrednik nowego przymierza, który wypełnia i zastępuje przymierze, jakie Bóg zawarł z Abrahamem. Bóg uznaje Abrahama za sprawiedliwego ze względu na jego wiarę. Księga Rodzaju 15, 6. Abraham uwierzył w Boga i Bóg liczył na niego w kwestii sprawiedliwości.

Ten werset jest cytowany w Rzymianach, Galatach i Hebrajczykach, a kiedyś przeczytałem genialny artykuł Richarda Longeneckera, który pokazuje, że Abraham wierzył w Boga. Być może jest to podkreślone w Hebrajczykach i zostało mu to przypisane. Tak czy inaczej, te trzy księgi podkreślają różne aspekty tego wspaniałego cytatu.

Nie potrafię tego zrobić idealnie, ale wszyscy to cytują. To programowe dla Nowego Testamentu, że zbawienie jest z łaski Bożej przez wiarę. Uznanie go za sprawiedliwość brzmi dla mnie jak Rzymian.

Zapomniałem szczegółów, przepraszam. Bóg uznaje Abrahama za sprawiedliwego za jego wiarę, Księga Rodzaju 15, 6, i obiecuje być Bogiem dla niego i jego potomstwa na zawsze. Tak więc w tym samym rozdziale Listu do Galatów 3, który mówi, że Jezus jest nasieniem Abrahama na początku, pod koniec rozdziału 3, mówi, że wierzący w Jezusa są nasieniem Abrahama zbiorowo.

Poprzez pośrednika przymierza stajemy się członkami przymierza i synami lub córkami Abrahama przez wiarę. Kiedy Bóg złożył obietnice ziemi Adamowi i Noemu, Bóg dał Abrahamowi i jego potomkom całą ziemię Kanaan, cytuję, na wieczne posiadanie. Księga Rodzaju 17:8. Myślę, że poniżamy, umniejszamy, lepsze słowo, obietnice ziemi.

O mój Boże, Adam i Ewa byli zarządcami ziemi. Tak samo jak Noe. A z obietnic danych Abrahamowi, jedną, którą przeoczyliśmy, wielu chrześcijan przeoczyło, jest ziemia Kanaan, która jest typem nowych niebios i nowej ziemi.

Genesis 15, 17:8, przepraszam. Ostatecznie Abraham wyczekuje nowej ziemi. Hebrajczyków 11:10 i 11:16. Wielu wierzących o tym nie wie, więc tam się udam.

Musimy czytać Biblię intensywnie, małymi porcjami, raz po raz, studiując, myśląc, prześledzając wątki itd. Być może stosując niektóre metody, których nauczyłeś się podczas indukcyjnego studiowania Biblii, ale to nie zastąpi czytania Biblii dogłębnie, dużymi partiami i być może czytania jej każdego roku.

Nasza wiedza o częściach jest tak dobra, jak nasza wiedza o całości, a po nauczaniu i tak dalej przez wiele, wiele lat, to uderzyło mnie nową mocą w ciągu ostatnich kilku lat. Hebrajczyków 11:10. Dla Abrahama, 11:9 Hebrajczyków, przez wiarę Abraham poszedł, aby zamieszkać w ziemi obiecanej, jako w obcej ziemi. Nie stamtąd pochodził.

Pochodził z Ur Chaldejskiego, mieszkał w namiotach z Izaakiem i Jakubem, dziedzicami tych samych obietnic. On bowiem, Abraham, wyczekiwał miasta, które ma fundamenty, którego projektantem i budowniczym jest Bóg. Abraham widział je niewyraźnie i z daleka, ale ostatecznie Kanaan mówił o nowej ziemi z Bożej strony.

Tak też się stało. 16. Tak więc oni, święci Starego Testamentu, którzy chodzili z Bogiem, pragną lepszej ojczyzny, to jest ojczyzny niebiańskiej.

Dlatego Bóg nie wstydy się być nazywany ich Bogiem, bo przygotował dla nich miasto. Właściwie jest to miasto niebiańskie, ziemskie. Jest to nowa ziemia, nowe Jeruzalem, które zstępuje z nieba na ziemię, zgodnie z Objawieniem 21.

Paweł mówi, że przymierze Boga z Abrahamem opierało się na łasce otrzymanej w wierze i dotyczyło jego potomstwa, którym jest Chrystus, Galacjan 3:16. Przymierze Abrahama jest podstawą nowego przymierza, a wierzący Nowego Testamentu są, cytuję, potomstwem Abrahama, dziedzicami według obietnicy. Znaczenie jest, cytuję, życia wiecznego, Galacjan 3:29. Chrystus, pośrednik nowego przymierza, jest o wiele większy niż wielki pośrednik przymierza Starego Testamentu, Abraham. Widzieliśmy to w Hebrajczyków 9:15. Widzimy to w Hebrajczyków 12:24. Nie idziemy na Górę Synaj, gdzie drżymy.

Idziemy do Jezusa, pośrednika nowego przymierza i do pokropionej krwi, jego krwi, która mówi lepsze słowa niż krew Abła, Hebrajczyków 12:24. Tak jak Bóg jest większy od ludzi, Jana 8:58. Zanim Abraham był, Ja jestem, powiedział Jezus. Mojżeszu, zanim usłyszałem te wykłady, gdybym cię zapytał, kim był starotestamentowy pośrednik, prawdopodobnie powiedziałbyś Mojżesz, i nie pomyliłbyś się. Mojżesz, sługa Pana, z którym Bóg rozmawiał twarzą w twarz, jest pośrednikiem starego przymierza, tego, który nosi Jego imię, które Bóg zawarł z odkupionym Izraelem na Górze Synaj.

Jak Bóg obiecał Abrahamowi, że będzie wielkim narodem, tak przymierze Boga z Mojżeszem ustanawia Izrael jako wybrany lud Boży. Teraz posłuchaj, co dobry Pan powiedział Mojżeszowi po wyjściu z Egiptu, Wyjścia 19. Pan zawołał Mojżesza z góry, Wyjścia 19:3, mówiąc: Tak powiesz domowi Jakuba i oznajmisz synom Izraela: Wy sami widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak niosłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie.

Teraz zatem, jeśli będziecie słuchać głosu mego i przestrzegać przymierza mego, będziecie moją najcenniejszą własnością pośród wszystkich ludów, bo cała ziemia należy do mnie. Z całej ziemi Bóg wybiera Izraela, aby był jego najcenniejszą własnością. Czasami możemy czytać tę opowieść i myśleć, że dostał nagrodę, ale wybrał tych ostatecznie upartych i sztywnych ludzi, aby uwielbili jego imię i zademonstrowali jego łaskę.

Z drugiej strony, powiem to, ostatecznie, aby wydać syna Dawida, syna Abrahama, aby był większym Mojżeszem i większym Dawidem, i drugim Adamem, Panem Jezusem Chrystusem. Będiesz dla mnie królestwem kapłanów. Mieli czcić Boga jako przykład dla innych narodów, jako lud, który znał swojego Boga i kochał Go i był Mu posłuszny, i jako naród święty.

Te same słowa są cytowane w 1 Piotra 2 Nowego Testamentu. Bóg zawiera przymierze z Mojżeszem, który jako pośrednik przymierza reprezentuje naród Izraela. Bóg nazywa Izraela swoją cenną własnością, werset 5, który będzie królestwem kapłanów i narodem świętym, werset 6. Lud Boży ma być odrodzoną ludzkością, wypełniającą cel, dla którego wszyscy ludzie zostali stworzeni, kochającą, to znaczy, oto cel, kochającą, czczącą i służącą Bogu.

Są oni, jeśli wolisz, nowym potomstwem Adama i Noego. To odkupiona ludzkość. Izrael zobowiązuje się.

Wszystko, co powiedział Pan, zrobimy, Wyjścia 24 :7. Izrael oczywiście nie sprostą temu wysokiemu powołaniu. Raz po raz będą potrzebować swojego pośrednika, aby interweniował za nich, to znaczy Mojżesza, dopóki nie przyjdzie większy pośrednik, Jezus, i nie wypełni wszystkich przykazań prawa. Porównaj Mateusza 5:17. Paweł jest w pewnym sensie pośrednikiem przymierza.

Pismo nigdy go tak nie nazywa, ale przypomina nam Mojżesza, gdy w Rzymian 10:10 ofiarowuje samego siebie. Mówi, że zasadniczo poszedłby do piekła, aby zbawić swój lud. O, mój Boże.

To jest 9, przepraszam, 9:3. Mam wielki smutek, Rzymian 9:3, i nieustanny ból w sercu. Myślałem, że pokój Boży daje nam ponad wszystko zrozumienie, i tak jest, ale nie jesteśmy jednocześnie odporni na zmagania. Więc Paweł wróciłby i odpoczął, ale w międzyczasie, bo mógłbym sobie życzyć, abym sam został przeklęty i odcięty od Chrystusa dla dobra moich braci, moich krewnych, według ciała.

Są Izraelitami i tak dalej, Rzymian 9:3 i 4. Raz po raz Izraelici będą potrzebować swojego pośrednika, Mojżesza, aby interweniował za nich. Staje między Bogiem a ludźmi.

Drogi Boże, niech mnie diabli, mówi, bo Bóg chce diabli wziąć lud. Jak powiedziałem wcześniej, nie będzie więcej Izraelitów. Będzie grupa Mojżeszów , nowy lud.

Czy to było kuszące dla Mojżesza? Najwyraźniej nie. Nie, dla imienia Boga, proszę, nie niszczyć swojego ludu, Panie. Chociaż w końcu się na nich wkurzył i uderzył w skałę.

Miałem najzabawniejszego profesora historii kościoła, Thomasa Taylora, zabawnego i wspaniałego brata w Panu, który nauczył mnie tak wiele swoim sposobem bycia, jak i

swoim nauczaniem, które było znaczne. Był mistrzem Starego Testamentu. Kochał historię kościoła.

Ale powiedział, że Mojżesz nie dostał się wtedy do obiecanych ziem, ale dotarł tam później w o wiele lepszym towarzystwie. Nie mówił o Eliaszu, ale o Jezusie na Górze Przemienienia. Ten człowiek był zabawny.

Mojżesz stał między ludźmi a Bogiem, aż przyszedł większy pośrednik, Jezus, i wypełnił wszystkie przykazania prawa, Mateusz 5:17. Ja nie znoszę prawa, ja je wypełniam. Sprawiam, że staje się ono rzeczywistością.

A Rzymianie mogli powiedzieć: Chrystus, Rzymian 10, początek. Chrystus jest końcem prawa, terminus, celem prawa dla sprawiedliwości dla każdego, kto wierzy. Mojżesz był pośrednikiem, Galatów 3, 19, przez którego prawo zostało ustanowione.

Przymierze pośredniczone przez Mojżesza przyszło 430 lat później. To pośredniczone, przymierze pośredniczone przez Mojżesza przyszło 430 lat później, to pośredniczone przez Abrahama i dlatego nie unieważnia go. Galacjan 3, 17, Mojżesz był wielkim starotestamentowym pośrednikiem przymierza.

Był wielkim człowiekiem w całym domu Bożym. Hebrajczyków, nie chcę źle czytać rozdziału. Ktoś mi szybko pomoże .

W każdym razie, Hebrajczycy na początku mówią, że Mojżesz był synem w domu Boga. Jezus jest synem ponad domem Boga. I daje Chrystusowi miejsce Boga w opozycji do wielkiego człowieka Boga, Mojżesza.

Te wersety zostały chyba wycięte z mojej Biblii. Nie rozumiem ich, ale później spróbuję je trochę uporządkować. Mojżesz był wielkim starotestamentowym pośrednikiem przymierza.

Ale chociaż było, to jest, ale chociaż powinienem przeczytać następne zdanie, chociaż istnieje ciągłość między Abrahamowymi Mojżeszowymi nowymi przymierzami, Chrystus jako syn nad domem Bożym, Hebrajczyków 3, przepraszam, jest o wiele lepszy od Mojżesza, sługa w całym domu Bożym. Hebrajczyków 3:2 do 6. Szukałem w rozdziałach 4 i 5. Ojej. Dzieło Chrystusa, pośrednika i gwaranta nowego przymierza, unieważnia przymierze zawarte z Mojżeszem, czyniąc je nieaktualnym.

List do Hebrajczyków 7:18, 19. List do Hebrajczyków 7:22. List do Hebrajczyków 8:6 i 8:13.

Rzeczywiście, dzieło odkupienia Chrystusa jest tak wielkie, że nie tylko służy wierzącym w nowe przymierze, ale także, jak już powiedzieliśmy parę razy, odkupuje świętych Starego Testamentu. Hebrajczyków 9:15. Dawid.

Dawid jest również starotestamentowym pośrednikiem przymierza. Bóg zawiera z nim przymierze, aby został królem narodu izraelskiego. 2 Samuel 7:12 do 16, to jedno z najważniejszych słów w całym Starym Testamencie.

Pomaga nam zrozumieć Jezusa jako syna Bożego, na przykład. 2 Samuela 7:12 do 16. Gdy się wypełnią twoje dni, Dawidzie, i spoczniesz ze swoimi ojcami, wtedy wzbudzę po tobie potomka twojego, który wyjdzie z twoich wnętrzności, i utwierdzę jego królestwo.

Ustanowię tron jego królestwa na wieki. Będę mu ojcem, a on będzie mi synem. Królem Izraela w podzielonym królestwie będzie Juda, jest syn Boży, dla którego Bóg jest ojcem w szczególny sposób.

Gdy dopuści się nieprawości, będę go karmił różgą ludzką, razami synów ludzkich. Lecz moja miłość nie opuści go, jak ją odjąłem Saulowi, którego odsunąłem od ciebie. A dom twój i królestwo twoje będą na wieki przede mną.

To właśnie powiedział Natan Dawidowi. Dawid zaproponował Bogu zbudowanie domu, świątyni. Nie, Pan mówi, zbuduję cię.

Jesteś wojownikiem. Pozostaje to twojemu synowi. Zbuduję ci dom, dynastię, dom Dawida.

Bóg obiecuje Dawidowi, że jego linia będzie panować nad królestwem Bożym na wieki. To słowa, które usłyszała Maryja. To słowa, które Symeon przepowiedział w świątyni, a Maryja w swoim pięknym Magnificat wypowiada słowa o tym znaczeniu.

Ostateczny król Dawidowy jest synem Boga, ponieważ jest synem samego Boga. Mesjasz Jezus był potomkiem Dawida, ale był także Panem Dawida. Mateusz 22, 41 do 46, Dawid wprowadza przywódców w osłupienie.

Czy Mesjasz jest synem Dawida? Oczywiście, że tak. Jest jego potomkiem, a Jezus tego nie zaprzecza. Ale mówi, dlaczego ten Dawid nie nazwał go Panem w Psalmie 110? Kiedy mówi, Pan powiedział do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, więc uczynię twoich wrogów podnóżkiem dla twoich stóp.

Dawid nazywa go Panem. Jak to możliwe, że jest jego synem? Wtedy przestali zadawać pytania. Przestali próbować go zmylić, bo mógł go pokonać w ich własnej grze.

Jak mógł go pokonać? Znaczenie jest takie, że Mesjasz jest synem Dawida. Jest człowiekiem, ale jest też boski. Jest Panem, który stał się synem Dawida, człowiekiem.

Jezus jest większym Dawidem, pośrednikiem przymierza, który zapewnia swojemu ludowi odpoczynek od wrogów i reprezentuje swój lud jako własnego syna Boga. W naszym następnym wykładzie zakończę tę koncepcję włączenia do przymierza jako części fundamentu Starego Testamentu dla nowotestamentowej jedności z Chrystusem, mówiąc o cierpiącym słudze Boga, którego zadośćuczynienie osiąga wiele rzeczy, o których mówiliśmy.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 6, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Stary Testament, Włączenie, Pośrednicy.